

Arrest

nr. 106 162 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Selmentauzen.

Sinds 12 maart 2008 werkte u als hoofd van de Administratie van uw dorp Selmentauzen.

Na uw aanstelling als Administratiehoofd werd u meermaals telefonisch gecontacteerd door rebellen, de groep van D. U. en van H. G.. De man die u opbelde beweerde H. G. te zijn. Hij eist dat u hen transport en voeding zou verschaffen en hen financieel zou ondersteunen.

U negeerde deze telefoontjes en u lichtte niemand in, ook uw vrouw niet over deze telefoontjes. Na het tweede telefoontje gooide u uw simkaart weg.

Na anderhalve maand kreeg u opnieuw dreigtelefoons van rebellen. Ze dreigden u en uw gezin te vermoorden.

In de zomer van 2010 ontving uw vrouw voor de eerste keer ook een telefoon van rebellen.

Ook in 2011 en in januari 2012 kreeg uw vrouw dreigtelefoons van de rebellen. Ook deze dreigtelefoons ging u niet melden bij uw de politie, bij uw autoriteiten. Omdat uw vrouw zo bezorgd was, vertelde u haar dat u wel naar de politie was geweest om haar gerust te stellen. U sprak wel uw vriend, die vroeger werkzaam was bij de MVD, aan over deze telefoons van rebellen en vroeg hem om raad. U vertrouwde uw eigen autoriteiten niet omdat zij samenwerkten met de rebellen.

Op 12 februari 2012 kregen jullie 's nachts bezoek van rebellen. U ging naar buiten en u werd in elkaar geslagen door deze mannen. De rebellen staken ook uw woning in brand. Na dit incident werd u naar het ziekenhuis gebracht.

Uw vrouw en kinderen gingen naar Grozny naar uw zus. Uw broer bracht uw vrouw op de hoogte over uw operatie aan uw ruggengraat. U bleef bijna een maand in het ziekenhuis van Maikop.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u drie maanden in een appartement in Maikop. U mocht gedurende 2,5 maand niet zitten.

In juli 2012 keerde u terug naar Grozny en verbleef u bij uw vriend. U liet uw vrouw weten, via uw broer dat zij Grozny moest verlaten en naar Kiev trekken wat zij op 24 juli 2012 zij ook deed.

Uw vrouw en kinderen kwamen op 30 juli 2012 in België toe waar zij dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bleef tot 17 oktober 2012 bij uw vriend in Grozny. Een vriend bracht u naar Kiev vanwaar u verder reisde met een vrachtwagen naar België.

U kwam op 23 oktober 2012 in België toe waar u dezelfde dag bij de Belgische autoriteiten asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Russisch binnenlands paspoort, uw rijbewijs, een besluit van de president van 23 september 2008, een akte over de brand in uw woning en twee medisch attesten voor.

B. Motivering

Ik stel vast na analyse van de gehoorverslagen dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven en vrees die ter zake door uw echtgenote M. K. (OV 7.549.956) werden aangehaald.

Gezien uw motieven en uw vrees gestoeld zijn op dezelfde feiten kan op deze basis een zelfde beslissing worden genomen.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat uw man in zijn functie als hoofd van de administratie werd lastig gevallen door rebellen, die hem in elkaar sloegen en ernstig verwonden. U werd ook door deze rebellen bedreigd. Uw kinderen zouden u afgepakt worden of ze zouden gedood worden (CGVS p.4, 13, 14).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw vrees om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Uit uw verklaringen en ook uit het besluit van de president van Tsjetsjenië van 23 september 2008 welke u voorlegt, blijkt dat uw echtgenoot hoofd van de administratie was van het dorp Selmentauzen en dit sinds 2008.

U gaf verder aan dat uw echtgenoot (plaatselijk) voorzitter was van de partij van Kadyrov, Verenigd Rusland en dat hij in het kader van zijn functie als voorzitter en als hoofd van de administratie overleg had met de president zelf. Uw man werkte als hoofd van de administratie samen en had regelmatig,

zelfs wekelijks, contact met politie, perfect van het district Vedensky en andere overheidsdiensten. (CGVS p. 3, 4, 7, 8).

Opgemerkt moet dan ook worden dat uw echtgenoot, en bijgevolg ook u, zich kan wenden tot de autoriteiten voor bescherming. U bevestigde bovendien dat jullie bescherming zouden kunnen krijgen van jullie autoriteiten (CGVS p. 19).

U verklaarde weliswaar dat u van uw echtgenoot vernam dat hij door zijn vriend bij de politie te contacteren, één keer tegen politie melding had gemaakt van de bedreigingen die hij kreeg van rebellen (CGVS p. 14, 16).

Opgemerkt dient te worden dat het éénmalig contacteren van een vriend bij de politie en hem de bedreigingen vertellen niet kan beschouwd worden al een daadwerkelijk zoeken achter bescherming bij uw autoriteiten, zeker gezien uw echtgenoot beschikte over de mogelijke beschermingskanalen om bescherming te zoeken en deze beschermingskanalen op een hoger niveau zijn dan de politie.

U gaf bovendien aan dat u niet eens wist of uw echtgenoot de politie, zijn vriend had gecontacteerd effectief had gedaan (CGVS p. 16).

Verder mocht u van uw man deze bedreigingen niet zelf gaan melden bij de politie. U wist ook niet of uw echtgenoot andere overheidspersonen of diensten op de hoogte had gebracht van deze bedreigingen, noch wist u of hij of iemand anders van uw familie bij de autoriteiten melding had gemaakt van de inval door rebellen in uw woning op 12 februari 2012 (CGVS p; 13, 16, 17, 19).

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw echtgenoot voldoende pogingen hadden ondernomen om bescherming te zoeken. Vastgesteld moet worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

U verklaarde tevens ook dat het voor uw echtgenoot geen optie was om zijn functie als hoofd van de administratie van Selmentauzen neer te leggen, om zo de problemen met rebellen te vermijden. Uw echtgenoot was van oordeel dat deze beslissing door de autoriteiten negatief zou worden beoordeeld, dat het niet mogelijk was, maar u wist niet waarom (CGVS p. 14, 16).

Opgemerkt moet worden dat dit een vermoeden is en dat nergens uit uw verklaring blijkt dat wanneer uw echtgenoot de problemen zou aanklagen bij overheidsinstanties of bij de entourage van de president hij niet zou kunnen rekenen op bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat wanneer uw echtgenoot de beslissing zou nemen om ontslag te nemen omwille van de bedreigingen, dit door de autoriteiten niet zou worden aanvaard en zou leiden tot ernstige problemen.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat u en uw echtgenoot, gelet op jullie profiel, beschikken over de mogelijkheid zich elders in de Russische Federatie te huisvesten om zo de problemen met de rebellen te ontwijken.

U gaf zelf aan niet te weten waarom u niet elders in de Russische Federatie zou kunnen blijven (CGVS,p.19).

U had uw man hierover vragen gesteld maar hij had u laten verstaan dat hij dit niet over de telefoon wou bespreken (CGVS p. 19).

Deze uitleg is niet afdoende. Van een vrouw, die zelf niet weet waarom ze Tsjetsjenië zou moeten verlaten, is het redelijk te verwachten dat zij voldoende pogingen onderneemt om uit te zoeken waarom ze niet in het land van herkomst zou kunnen blijven. Zeker gezien de reis een precaire en risicovolle onderneming is, die u zwanger met twee kleine kinderen moet ondernemen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u vragen stelt en antwoorden nodig heeft over het belang en de noodzaak van dit vertrek.

U gaf weliswaar aan dat u hierover vragen had gesteld aan uw man maar dat hij u had laten verstaan dat hij dit niet over de telefoon wou bespreken (CGVS p. 19).

Deze uitleg overtuigt niet.

U had immers op een ander moment of op een andere wijze (via uw schoonbroer, via rechtstreeks contact,...) informatie kunnen krijgen.

In deze context moet ook opgemerkt worden dat uw vrees ten aanzien van de rebellen relatief is.

Na de vernieling van uw woning door rebellen verbleef u nog meer dan vijf maanden in Grozny bij uw schoonzus, de zus van uw man. U gaf dat u samen met uw kinderen moest binnen blijven en jullie aan niemand tonen.

Er moet echter opgemerkt worden dat het adres van een direct familielid, de zus van uw man, niet aanzien kan worden als een goed onderduikadres. De woonplaatsen van broers en zussen zal men het snelst controleren op jullie aanwezigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen

rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van de kinderen bevat persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het besluit van de president van 23 september 2008 geeft weer dat uw echtgenoot werd aangesteld als administratiehoofd. Deze informatie wordt evenmin betwist.

De foto's geven twee mannen weer, waarvan u verklaarde dat één van hen uw echtgenoot is. Deze foto's worden niet betwist.

De fax van de akte betreffende de brand geeft weer dat op 13 februari 2012 een brand ontstond op het adres Selmentauzen, Kadyrovstraat 54, jullie woning. De brand werd veroorzaakt door brandstichting. Deze feiten worden evenmin in vraag gesteld.

De fax van het medisch attest van uw echtgenoot geeft weer dat hij in het ziekenhuis werd opgenomen van 13 februari 2012 tot 5 maart 2012. Ook deze informatie wordt niet betwist."

Wat betreft de bijkomende elementen die u aangaf tijdens uw individuele asielaanvraag, met name geen mogelijkheid tot bescherming gezien de autoriteiten en de rebellen samenwerken, het zich niet elders in de Russische Federatie kunnen vestigen omdat rebellen u overal trachten te zoeken en het gebrek aan werk elders (CGVS p. 4, 19), moet opgemerkt worden dat deze elementen de appreciatie van de beslissing genomen in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, niet in positieve zin kunnen wijzigen.

Vastgesteld moet worden dat u, gelet op uw profiel, beschikt over de mogelijkheid om zich, samen met uw gezin, elders in de Russische Federatie te huisvesten om zo de problemen met de rebellen te ontwijken.

U stelde echter dat nergens in de Russische Federatie er een plaats was waar u en uw gezin veilig zouden kunnen zijn. U gaf aan dat u ergens zou moeten kunnen werken en dat u niet over de middelen beschikte om voor uw gezin te zorgen.

Verder verwees algemeen naar explosies, naar de aanwezigheid van rebellen en terroristen in de steden en naar het feit dat uw vervolgers u overal in de Russische Federatie zouden kunnen vinden (CGVS p. 4, 19).

Opgemerkt moet worden dat deze uitleg niet afdoende is om geen intern vestigingsalternatief te overwegen.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt, dat de Russisch en Tsjetsjeense autoriteiten de rebellen/terroristen actief bestrijden in de hele Russische Federatie en hiervoor federale wetgeving uitvaardigen (antwoorddoc. RUS2012-039; SRB veiligheidssituatie in Tsjetsjenië; ambtsbericht Noordelijke Kaukasus).

Verder slaagt u er niet in om enige concrete aanwijzingen te geven die deze algemene bewering van u kan staven. Het is redelijk te verwachten dat als u dergelijke uitspraken doet, u deze dan kan concreet maken, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de problemen, dat u ergens zou moeten kunnen werken en onvoldoende financiële middelen zou hebben om voor uw gezin te zorgen, deze kunnen niet beschouwd worden als een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Deze vrees is bovendien voorbarig. Tegen deze subjectieve vrees pleit tot slot de vaststelling dat gezien uw positie als hoofd van de administratie, uw relaties en netwerken met de autoriteiten, het redelijk is te verwachten dat u beroep kan doen op dit netwerk om u te helpen bij een job en een goed vestigingsalternatief.

In deze context moet ook opgemerkt worden dat uw vrees ten aanzien van de rebellen relatief is.

Na de vernieling van uw woning door rebellen verbleef u vier maanden in Maikop en vier maanden in Grozny. Ook uw vrouw verbleef van februari 2012 tot juli 2012 in Grozny.

Vastgesteld moet worden, dat ondanks het feit dat u stelt dat u werd 'aangeduid', dat u niet zou mogen blijven leven en dat rebellen u overal zouden kunnen vinden (CGVS p. 4, 18), na 12 februari 2012 niets meer is gebeurd. Nochtans verklaarde u dat uw broers en neven allen nog woonachtig zijn in Selmentauzen (CGVS p. 3).

U vermeldde weliswaar dat een week voor het gehoor op 10 december 2012 uw broer liet weten dat men achter u had gevraagd. U stelde dat het de personen waren die u vervolgden (CGVS p. 5).

Echter betreffende deze vraag naar u kon u niet duidelijk maken wanneer concreet deze vraag werd gesteld, noch hoe de vraag aan uw broer werd gesteld.

U had hierover zelf geen bijkomende uitleg gevraagd omdat u wist waarom u was gevlucht en voor wie u was gevlucht (CGVS p. 5).

Deze verklaring overtuigt daarom niet. Van een persoon die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij ervan overtuigt is dat hij blijvend geïsoleerd zou zijn door de rebellen, is het redelijk te verwachten dat hij de ene keer er een vraag naar zijn verblijfplaats werd gesteld, hij daarover meer zou kunnen vertellen of op zijn minst meer vragen zou hebben gesteld. Uw gebrek aan interesse in de vraag naar u, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielslaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het besluit van de president van 23 september 2008 geeft weer dat u werd aangesteld als administratiehoofd. Deze informatie wordt evenmin betwist.

De akte betreffende de brand geeft weer dat op 13 februari 2012 een brand ontstond op het adres Selmentauzen, Kadyrovstraat 54, jullie woning. De brand werd veroorzaakt door brandstichting. Deze feiten worden evenmin in vraag gesteld.

De twee medische attesten geven weer dat u voor eerste zorg werd opgenomen in het ziekenhuis van Makhkentinsky ziekenhuis op 13 februari 2012 en dat u voor verdere behandeling in het ziekenhuis van Maikop werd opgenomen van 13 februari 2012 tot 5 maart 2012. Ook deze informatie wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 januari 2013 een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (hierna: Vluchtelingenprotocol).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat van hem de vluchtelingenstatus niet kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en stelt vervolgens dat er bij hem en zijn gezin wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging om reden van gewelddaden en bedreigingen begaan door de rebellen omwille van zijn functie als hoofd van de administratie in zijn dorp en dat deze gewelddaden en bedreigingen wél degelijk ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker wijst erop dat hij en zijn echtgenote niet alleen telefonisch bedreigd werden, maar dat de rebellen hun dreigementen kracht bijzetten door hem zwaar te mishandelen en de gezinswoning in brand te steken.

Hij stelt dat hij en zijn echtgenote op een coherente, gedetailleerde en duidelijke wijze hebben uiteengezet op welke wijze het gezin vervolgd werd door de rebellen.

Verzoeker stelt verder vast dat zijn verklaring dat hij zo ernstig werd toegetakeld dat hij vier maanden moest revalideren, door de commissaris-generaal niet in twijfel werd getrokken en dat zijn verklaringen bovendien ondersteund worden door documenten. Hij verwijst hiertoe naar het medisch attest betreffende zijn ziekenhuisopname van 13 februari tot 5 maart 2012, naar het attest betreffende de brandstichting, naar het benoemingsbesluit, naar een bijkomend origineel medisch attest waaruit nogmaals zijn verwondingen blijken en naar de foto's van hem in het ziekenhuis die zich in het dossier van zijn echtgenote bevinden.

Verzoeker wijst naar de beslissing inzake zijn echtgenote waarin bevestigd wordt dat het benoemingsbesluit, de foto's, de fax van de brandstichtingsakte en van het medisch attest betreffende verzoekers' ziekenhuisopname van 13 februari tot 5 maart 2012 niet worden betwist.

Verzoeker meent vervolgens dat ten onrechte werd geoordeeld dat zijn vrees en die van zijn gezin relatief zou zijn.

Hij laat gelden dat zijn echtgenote en zijn kinderen ondergedoken leefden bij zijn zus in Grozny nadat hij in het ziekenhuis opgenomen was. Hij meent dat het feit dat zij bij zijn familie verbleef, geen afbreuk doet aan de vrees van hem en zijn gezin, *“gelet dat zij op dat moment in een zeer kwetsbare situatie vertoefde”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Het feit dat zij achterbleef met twee kinderen en zwanger was van een derde kind, verklaart volgens hem waarom zij haar toevlucht zocht bij haar schoonzus.

Hij wijst erop dat zij uit vrees voor de rebellen bovendien de hele tijd binnenbleef en ervoor zorgde dat zij door niemand werd gezien. Hij verklaart dat zij aanvankelijk niet uit Grozny kon vertrekken aangezien er niet voldoende financiële middelen voorhanden waren en zij bovendien vreesde dat verzoeker in het ziekenhuis zou overlijden.

Ook het feit dat verzoeker zelf gedurende vier maanden in Maikop verbleef, doet volgens hem geen afbreuk aan de ernst van zijn vrees.

Hij wijst erop dat hij er sinds 13 februari 2012 een maand in het ziekenhuis verbleef na een zware operatie.

Gelet op het feit dat hij gedurende 2,5 maand niet mocht rechtzitten, heeft zijn broer een appartement gehuurd naast het ziekenhuis, alwaar verzoeker gedurende drie maanden in bed bleef liggen en revalideerde van de operatie. Verzoeker verklaart dat hij bedlegerig was en zich nooit buiten het appartement heeft vertoond.

Hij wijst er tevens op dat hij ook tijdens zijn verblijf in Grozny een verborgen bestaan kende aangezien hij vreesde dat de rebellen hem ook daar zouden kunnen vinden.

Verzoeker laat gelden dat indien hij met zijn gezin een normaal leven zou pogen op te bouwen in Grozny of elders, het maar een kwestie van tijd zou zijn vooraleer de rebellen hem opnieuw op het spoor zouden komen en hij het slachtoffer zou worden van hun wraak. Verzoeker herhaalt dat hij en zijn gezin geïsoleerd worden door de rebellen om reden van zijn weigering om met hen samen te werken. Het feit dat zijn twee oudere broers en twee neven nog in Selmenthauzen verblijven, doet volgens hem dan geen afbreuk doen aan de ernst van zijn vrees.

Verzoeker stelt dat de rebellen de zoektocht naar hem nog niet hebben opgegeven; een week vóór zijn verhoor op het Commissariaat-generaal werd hij door zijn broer ingelicht dat er telefonisch werd geïnformeerd naar zijn actuele verblijfplaats. Verzoeker stelt dat hij zeker wist dat het telefoontje afkomstig is van de rebellen en hij daarom aan zijn broer geen bijkomende vragen stelde.

Hij meent dat het telefoontje zijn vrees bevestigt, zodat de ernst en de gegrondheid van zijn vrees niet in vraag kan worden gesteld.

Zijn broer zou hem tevens hebben aangeraden met niemand contact op te nemen en vooral te blijven waar hij was.

Gelet op de bedreigingen, de opgelopen verwondingen en de brandstichting, stelt verzoeker dat hij beseftte dat de rebellen hem niet met rust zouden laten en dat een terugkeer derhalve dus niet mogelijk was.

Gelet op het feit dat hij en zijn gezin reeds in het verleden blootgesteld waren aan ernstige vervolgingsdaden die ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag, wijst verzoeker op een arrest van de Raad van 24 maart 2012 waarin wordt gesteld dat *“er slechts sprake (is) van vervolging in de in van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geïsoleerde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat ze een ernstige inbreuk vormen op mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten”*.

Opnieuw verwijzend naar arresten van de Raad van 23 oktober 2009 en 12 november 2009 stelt verzoeker dat conform de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) geldt dat wanneer blijkt dat iemand in het verleden reeds werd vervolgd, dit een ernstige aanwijzing vormt van ook in de toekomst te worden vervolgd, waardoor het aan de commissaris-generaal is om aan te tonen dat dergelijke vervolgingen zich in de toekomst niet zullen voordoen.

Verzoeker meent dat hij en zijn gezin een bijzonder risicoprofiel hebben en de autoriteiten in zijn land niet in staat zijn om hem te beschermen, zodat het zeer waarschijnlijk is dat hij in de toekomst bij een eventuele terugkeer een zeer ernstig risico op vervolging loopt.

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat verzoeker en zijn echtgenote zich in geval van problemen tot de autoriteiten van hun land kunnen wenden voor bescherming en dat verzoeker hiertoe onvoldoende pogingen heeft ondernomen en de commissaris-generaal hierbij in eerste instantie verwijst naar de verklaringen van verzoekers' echtgenote omtrent zijn tewerkstelling, merkt verzoeker op dat zijn echtgenote *"begrijpelijkwijze geen kennis heeft van de precies inhoud van de job van haar echtgenoot"* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Zo verklaarde zijn vrouw dat zij niet zou weten of hij goede banden had met de politie of andere overheidsdiensten, maar dat hij waarschijnlijk veel contact had met politie en andere overheidsdiensten; dat zij niet precies wist wat voor functie hij had binnen zijn partij; dat hij niet erg mededeelzaam was. Verzoeker laat gelden dat uit zijn verhoorverslag inderdaad blijkt dat hij van mening is dat vrouwen niet gelijkwaardig zijn aan mannen aangezien hij vroeg aan de ambtenaar van het Commissariaat-generaal om het verhoorverslag van zijn vrouw niet te lezen en enkel zijn verklaringen in aanmerking te nemen.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote trouwens dienen beoordeeld te worden in het licht van de strikt patriarchale Tsjetsjeense maatschappij waarin de vrouw slechts een ondergeschikte rol speelt.

Verzoeker wijst erop dat zijn visie gedeeld wordt door het centrale gezag in zijn land van herkomst. Hij verwijst hierbij naar een recent artikel van "Human Rights Watch" waarin vermeld wordt dat president Kadyrov vrouwen openlijk als inferieur aan en eigendom van de man beschouwt.

Het feit dat vrouwenrechten er weinig waard zijn, blijkt volgens verzoeker ook uit de praktijk dat bij een scheiding of het overlijden van de echtgenoot, de vrouw afstand moet doen van haar kinderen die verder worden opgevoed door haar echtgenoot of schoonfamilie. Verzoeker verwijst hiertoe naar een artikel *"The stolen brides turned into Stepford Wives"* van "The Independent" van 10 augustus 2012.

Verzoeker stelt dat zijn echtgenote eveneens het slachtoffer werd van deze praktijken na het overlijden van haar (eerste) man en zij haar kinderen sindsdien niet meer gezien heeft.

Gelet op voorgaande opmerkingen is het volgens verzoeker niet verwonderlijk dat hij zijn echtgenote op geen enkele wijze betrok bij zijn professionele activiteiten. Hij laat gelden dat zij zich enkel bezighield met de huishouding en de kinderen en geen besef heeft van zijn concrete werksituatie en bijgevolg geen kennis heeft van het feit of hij effectief bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten.

Hij merkt tevens op dat zijn echtgenote hieromtrent haar twijfels heeft geuit wanneer zij stelde: *"dat weet ik niet. Het andere diensthoofd dat ze hebben vermoord. Hij heeft wel hulp gezocht bij de politie"* (zie haar verhoorverslag, p. 19).

De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker dan ook ten onrechte geoordeeld dat de verklaringen van zijn echtgenote voldoende aantonen dat er bescherming kan worden verkregen en dat verzoeker onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te krijgen.

Om een juiste inschatting te maken van de situatie, moeten volgens verzoeker enkel zijn eigen verklaringen worden onderzocht.

Hij wijst erop dat hij op 12 maart 2008 werd aangesteld en nadien opnieuw verkozen werd als administratief hoofd van Selmenthauzen en hij in het kader van zijn functie contacten onderhield met de prefect, de politie en de juridische diensten; dat hij ook instond voor het sociale en het economisch welzijn van zijn dorpsgenoten; dat alle administratiehoofden één à twee keer per maand samenkwamen met de overheid in grote vergaderingen waarbij verzoeker geen direct contact had met de regeringsvertegenwoordigers gezien hij zich in het publiek in de zaal bevond en de vertegenwoordigers op het podium plaatsnamen; dat hij gewoon lid was van de partij "Verenigd Rusland" en in het kader van zijn functie vier keer per jaar naar het congres van de partij met de prefect ging en twee keer per jaar naar het congres van de republiek waarop ook de president aanwezig was, doch het congres van de republiek zeer groot was en er geen enkel direct contact was met de president of zijn entourage.

Hij besluit dat de commissaris-generaal dan ook ten onrechte van oordeel is dat verzoeker beroep had kunnen doen op bescherming van de entourage van de president. Hij wijst er tevens op dat hij geen contacten had met overheidsdiensten buiten Tsjetsjenië.

Ook stelt hij dat hij vanuit zijn professionele ervaring weet dat de politie of de andere autoriteiten geen bescherming kunnen bieden.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen waarin hij stelt dat het indienen van een klacht weinig zin heeft, met name dat hem niet werd toegelaten een strafzaak te openen door de FSB, aangezien een strafzaak waarbij een hoofd van de administratie is betrokken, moet worden doorgegeven aan de overheid van de republiek en daarna aan de MVD Rusland en aangezien de autoriteiten weigerig staan ten opzichte van dergelijke zaken, worden die snel aan de kant geschoven.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij uit ervaring de Tsjetsjeense ordediensten wantrouwde aangezien deze voor een groot deel zijn samengesteld uit voormalige rebellen die gedwongen werden van kamp te veranderen.

Verzoeker stelt dat hij geen klacht bij de ordediensten durfde neerleggen uit angst dat de rebellen hiervan op de hoogte zouden komen en de situatie nog zou escaleren.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat diverse bronnen (het artikel *"Chechen Officials Unable to Combat Growing Growth of Extremism and Separatism"* van 3 mei 2012 van UNHCR en het artikel *"Videotaped Chechen Rebels' Meeting Indicates Their Numbers Are Underestimated"* van 24 mei 2012 van 'The Jamestown Foundation') bevestigen dat de Tsjetsjeense overheid niet in staat is om de groeiende gewapende tegenstand het hoofd te bieden.

Hij wijst er op dat zoals ook zijn de echtgenote verklaarde, het neerleggen van zijn ambt en het weigeren van hulp aan rebellen geen optie was, gelet op het feit dat hij op die manier een doelwit zou worden voor de rebellen en ze hem zouden doden, net zoals bij andere administratieve chefs was gebeurd die hen hulp geweigerd hadden.

Ook meent verzoeker dat de beslissing van de commissaris-generaal ten onrechte besluit dat hij en zijn echtgenote zich elders in de Russische Federatie zouden kunnen vestigen om zo de problemen met de rebellen te ontwijken en dat ze hiertoe onvoldoende pogingen ondernamen.

Verzoeker stelt dat hij door zijn echtgenote om uitleg gevraagd werd, doch haar vragen niet beantwoord heeft. Hij herhaalt dat de vrouw in Tsjetsjenië een ondergeschikte rol heeft en zijn echtgenote zich overeenkomstig de traditie, vooral bezig hield met het gezin en nauwelijks deelnam aan het maatschappelijk leven; dat zij slechts gehoorzaamde en geen vragen stelde.

Conform de traditie is zijn echtgenote er volgens verzoeker van uitgegaan dat verzoeker de belangrijke zaken van het gezin regelde en hem bijgevolg vertrouwde wanneer hij van oordeel was dat de Russische Federatie niet veilig was.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de inhoud van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de bewijslast verwijst verzoeker naar een publicatie van UNHCR waarin wordt gesteld dat de bewijslast betreffende de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief bij de lidstaten ligt (zie *"Safe at last? Law and practice in selected EU member states with respect to asylum-seekers fleeing indiscriminate violence – A UNHCR research project July 2011"*), alsook naar een richtlijn van UNHCR volgens welke bij het onderzoek naar het bestaan van een intern vluchtalternatief een tweevoudige analyse dient te worden gemaakt, enerzijds van de relevantie, anderzijds van de redelijkheid (zie UNHCR, *Guidelines on international protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, UNHCR, 2003).

Hij verwijst tevens naar een inschatting van UNHCR waarin wordt gesteld dat er geen intern beschermingsalternatief bestaat voor Tsjetsjeense asielzoekers die vluchten voor vervolging in de zin van artikel 1, A. van het Vluchtelingenverdrag, noch in Tsjetsjenië, noch in andere regio's van de Russische Federatie.

Volgens verzoeker blijkt uit diverse rapporten dat een verblijf in de Russische Federatie inderdaad niet beantwoordt aan de relevantie-en redelijkheidsanalyse. Hij verwijst hiertoe naar een passage uit het rapport *"Guidelines on the Treatment of Chechen IFPs and Refugees in Europe"* van de European Council on Refugees and Exiles van maart 2011.

Verzoeker stelt daarnaast dat de rebellen ook in de Russische Federatie actief zijn en talrijke aanslagen plegen.

Bovenvermeld rapport bevestigt volgens hem ook dat vluchtelingen die teruggestuurd worden, een groot risico lopen op een slechte behandeling.

Verzoeker verwijst eveneens naar "kernbesluiten" van het rapport waarin wordt gesteld dat NGO's dikwijls rapporteren over valse bewijsstukken tegenover Tsjetsjenen in Rusland, terwijl geweldplegingen, moord en verdwijningen, vermoedelijk uitgevoerd door de autoriteiten, niet worden onderzocht; dat Tsjetsjenen zich niet kunnen vestigen in regio's in de Russische Federatie buiten de noordelijke Kaukasus en dat hun terugkeer op basis van een vermeend intern beschermingsalternatief het reeds substantiële probleem met vluchtelingen ter plaatse vergroot, wat kan leiden tot schendingen van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat ook de aanbevelingen van dit rapport duidelijk zijn, met name dat er voor Tsjetsjenen die nood hebben aan internationale bescherming, momenteel geen valabel intern beschermingsalternatief in de Russische Federatie bestaat en dat een vestigingsalternatief aldus niet kan worden ingeroepen als een reden tot weigering van bescherming.

Verzoeker stelt dat hij ook betwist dat hij en zijn gezin zich opnieuw in Tsjetsjenië zouden kunnen vestigen, daar ook dit alternatief niet beantwoordt aan bovenvermelde relevantie- en redelijkheidseisen.

Hij herhaalt dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag valt en meent dat de commissaris-generaal niet betwist dat zijn gezin inderdaad het slachtoffer werd van *“dergelijke praktijken”* (zie het verzoekschrift, p. 17).

Verzoeker wijst op de aandacht die UNHCR vestigt op de psychologische trauma's opgelopen door eerdere vervolgingen, wat ertoe kan leiden dat een vestigingsalternatief niet als redelijk kan worden beschouwd en op het feit dat een asielzoeker op duurzame wijze veiligheid en zekerheid moeten worden gegarandeerd.

Hij laat verder gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat de acties van de rebellen in de periode tussen 1 april 2010 en 31 mei 2012 voornamelijk gericht waren tegen medewerkers van veiligheidsdiensten, regeringsfunctionarissen en overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. Rekening houdend met zijn functie, meent verzoeker dat besloten dient te worden dat hij beantwoordt aan een bijzonder risicoprofiel.

Hij wijst erop dat hij vier jaar lang een belangrijke overheidsfunctie heeft bekleed in een dorp met ongeveer vijfduizend inwoners, zodat hij kan worden beschouwd als een publiek figuur; zijn job stopzetten zou daar helemaal geen afbreuk aan doen.

Verzoeker herhaalt dat de politie en veiligheidsdiensten bovendien niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen de gewapende groepen die in Tsjetsjenië opereren.

Verzoeker herhaalt dat hij de Tsjetsjeense ordediensten wantrouwt vanuit zijn concrete ervaringen.

Hij verwijst hiertoe opnieuw naar het feit dat de veiligheids- en ordediensten voor een groot deel zijn samengesteld uit voormalige strijders die soms gedwongen werden van kamp te veranderen en stelt opnieuw dat hij om die reden geen klacht durfde indienen bij de ordediensten, uit angst dat de rebellen hiervan op de hoogte zouden komen en de situatie nog zou escaleren. Hij verwijst tevens opnieuw naar het gelijkaardig incident waarbij het administratief hoofd van een naburig dorp evenals zijn gezin werd vermoord.

Dat zijn angst gerechtvaardigd is, blijkt volgens hem ook uit cijfers in het rapport *“Chechnya”* van de “European Country of Origin Information Network” die aantonen dat administratieve chefs in het bijzonder worden gevisieerd door rebellen; dat dergelijke zaken zelden voor het gerecht worden gebracht en schuldigen bijna altijd ongestraft blijven.

Verzoeker verklaart dat hij bang is dat hij hetzelfde risico loopt en bijgevolg terecht twijfelde dat de lokale politie en de rechterlijke organisatie hem zouden beschermen.

Verzoeker laat gelden dat hij eveneens de overheid vreest, gezien hij tijdens de vervulling van zijn ambt een eigen koers volgde en niet altijd strikt de instructies van hogerhand naleefde, doch trachtte oog te hebben voor de belangen van burgers.

Hierbij dient volgens hem rekening te worden gehouden met de vaststelling dat terugkerende vluchtelingen eveneens als een bijzondere risicocategorie dienen te worden beschouwd en ze bijzonder gevisieerd worden door de autoriteiten.

Het rapport van de “Swiss Refugee Council” van 12 september 2011 bevestigt volgens hem dat vluchtelingen die naar hun land terugkeren, gewoonlijk onmiddellijk opgesloten worden, ondervraagd over hun verblijf in het buitenland en soms gefolterd worden, dat de ondervragingen niet ophouden na hun vrijlating en ze op elk moment kunnen verwachten willekeurig te worden opgesloten; in bepaalde gevallen criminele tenlasteleggingen worden uitgevonden zodat teruggekeerde vluchtelingen worden verontrust als vorm van bestraffing voor het verlaten van Tsjetsjenië.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de kernbesluiten van het rapport *“Guidelines on the treatment of Chechen IDPs and Refugees in Europe”* van de European Council on Refugees and Exiles van maart 2011, waarin sprake is van mishandeling of verdwijning van personen die terugkeerden en van vervolging van tegenstanders van het regime en hun familieleden.

Verzoeker merkt daarenboven nog op dat hij van de ene dag op de andere, zijn officiële functie heeft neergelegd en is ondergedoken zodat het dus niet ondenkbaar is dat de autoriteiten hieruit zouden afleiden dat hij toch banden had met de rebellen.

Dienaangaande stelt verzoeker nog dat ook bronnen van de commissaris-generaal bevestigen dat Tsjetsjenië wordt geteisterd door mensenrechtenschendingen door het regime van Kadyrov, een autocratisch en totalitair regime waarin een sfeer van angst en intimidatie heerst, en dat mensenrechtenschendingen gepleegd door autoriteiten zich kenmerken door hun willekeurig karakter en

niet beperkt zijn tot enkel personen die al dan niet terecht door de autoriteiten worden gelieerd met de rebellen.

Verzoeker besluit dat hij en zijn gezin het slachtoffer waren van zware daden van vervolging door rebellen wegens zijn beroepsactiviteit, waarvoor geen bescherming kan worden geboden door de Tsjetsjeense overheid en dat hij niet over een verblijfsalternatief elders in Tsjetsjenië of in de Russische Federatie.

Bijgevolg besluit hij dat hij en zijn gezin wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Hij verduidelijkt vooreerst de draagwijdte van artikel 48/4, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat artikel 48/4, § 2 b) inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM.

Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt verzoeker dat deze bepaling één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving bekrachtigt en in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Verzoeker citeert ook de rechtspraak van de Raad waarin de draagwijdte van deze bepaling volgens hem uitvoerig werd verduidelijkt.

Verzoeker besluit op grond van voorgaande argumentering dat hij wel degelijk minstens in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker vraagt de Raad derhalve de bestreden beslissing *“te vernietigen en/of te hervormen”* (zie p. 22) en in geval van vernietiging het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het paspoort van zijn echtgenote; de geboorteaktes van zijn kinderen; het besluit van de president van 23 september 2008 betreffende zijn benoeming; een kopie van zijn lidkaart van zijn politieke partij, een akte van 13 februari 2012; twee medische attesten; zijn paspoort; zijn rijbewijs; het artikel *“Virtue Campaign on women in Chechnya under Ramzan Kadyrov”* van 29 oktober 2012 van *“Human Rights Watch”*; het artikel *“The stolen brides turned into Stepford Wives”* van *“The Independent”* van 10 augustus 2012; het artikel *“Chechen Officials Unable to Combat Growing Growth of Extremism and Separatism”* van 3 mei 2012 van UNHCR; het artikel *“Videotaped Chechen Rebels’ Meeting Indicates Their Numbers Are Underestimated”* van 24 mei 2012 van *“The Jamestown Foundation”*; het rapport *“Chechnya”* van de European Country of Origin Information Network; het rapport *“Guidelines on the treatment of Chechen IDPs and Refugees in Europe”* van de *“European Council on Refugees and Exiles”* van maart 2011 en het rapport van de *“Swiss Refugee Council”* van 12 september 2011.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid beschikt. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96, 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat, zoals blijkt uit de informatie (o.a. een brief van UNHCR) welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is bijgevoegd, de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn asielmotieven dezelfde zijn als die die door zijn echtgenote werden aangehaald bij het indienen van haar asielaanvraag op 30 juli 2012.

Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 24 oktober 2012 van de echtgenote van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft.

Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest van 23 januari 2013 door de Raad verworpen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 januari 2013 aan dat om een correcte inschatting te krijgen van de situatie, enkel zijn eigen verklaringen moeten worden onderzocht.

Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat hij in zijn functie als hoofd van de administratie in Selmenthauzen, een dorp met ongeveer vijfduizend inwoners, lastig werd gevallen door rebellen omdat hij hen bevoorrading en financiële hulp weigerde.

Hij werd eerst verschillende keren telefonisch bedreigd, nadien werd ook zijn vrouw verschillende keren bedreigd door de rebellen opdat zij haar man tot medewerking zou bewegen.

In de nacht van 12 februari 2012 kwamen de rebellen naar zijn huis en takelden hem zwaar toe zodat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen, eerst in Machkitin, nadien in Krasnodar, en staken ze zijn huis in brand.

Hij verklaart dat hij op 12 maart 2008 werd aangesteld en nadien opnieuw verkozen werd als administratieve overste van Selmenthauzen.

Hij stelt dat hij in het kader van zijn functie wel contacten onderhield met de prefect, de politie en de juridische diensten; dat hij ook instond voor het sociaal en het economisch welzijn van de inwoners van het dorp; dat alle administratiehoofden één à twee keer per maand samenkwamen in vergadering met de hogere overheid waarbij hij evenwel geen direct contact had met de regeringsvertegenwoordigers; dat hij ook lid was van de partij 'Verenigd Rusland' en in dit kader van vier keer per jaar naar het partijcongres en twee keer per jaar naar het congres van de republiek waarop ook de president

aanwezig was, doch ook met deze of zijn entourage geen direct contact had. Hij besluit dat hij aldus geen beroep heeft kunnen doen op bescherming van de president, zijn medewerkers of andere regeringsvertegenwoordigers tegen de dreiging van de rebellen.

Hij voert aan dat hij vanuit zijn professionele ervaring heeft geleerd dat de politie of andere autoriteiten in zijn land geen bescherming kunnen bieden.

Hij verwijst naar zijn verklaringen waarin hij stelde dat het indienen van een klacht weinig zin heeft, in die zin dat hem niet werd toegestaan een strafzaak te openen door de FSB, aangezien een strafzaak waarbij een hoofd van de administratie is betrokken, moet worden doorgegeven aan de hogere overheid en daarna aan de MVD Rusland. Aangezien de autoriteiten afkeuring staan tegenover dergelijke zaken, worden die volgens hem dan aan de kant geschoven.

Verzoeker herhaalt dat hij de Tsjetsjeense ordediensten wantrouwde vanuit zijn concrete ervaringen dat deze soms samenwerken met de rebellen; volgens hem zijn de veiligheids- en ordediensten soms voor een groot deel samengesteld uit voormalige rebellen die soms gedwongen werden van kamp te veranderen. Hij verklaart dat hij geen klacht bij de ordediensten durfde neerleggen uit angst dat de rebellen hiervan op de hoogte zouden komen en de situatie nog verder zou escaleren.

Verzoeker betwist ook dat er voor hem en zijn gezin een vluchtalternatief is binnen de Russische Federatie of in Tsjetsjenië.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker er echter niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 10) dat zijn vrouw begrijpelijkerwijze geen kennis heeft van de precieze inhoud van zijn administratieve functie en dat zij ook niet op de hoogte was van zijn politieke activiteiten.

Hij wijst op haar verklaringen waarin zij stelde dat zij niet wist of hij goede banden had met de politie of andere overheidsdiensten en zij ook niet wist welke functie binnen welke partij hij uitoefende.

De vrouw van verzoeker verklaarde dienaangaande (zie p. 10) *“Dat weet ik niet eens. Hij vertelt daar niet veel over. Onze mannen vertellen niet veel aan vrouwen”* en *“Dat soort zaken was hij en heel gesloten man. Hij praatte met mij daarover niet. Zijn moto was hoe minder ik wist, hoe beter het was”*

Verzoeker voegt er in zijn verzoekschrift (zie p. 10) aan toe dat uit zijn verhoorverslag blijkt dat hij inderdaad van mening is dat vrouwen niet gelijkwaardig zijn aan mannen. Hij stelt dat hij zijn vrouw ook niet op de hoogte bracht van de telefonische bedreigingen om haar niet ongerust te maken (zie het verzoekschrift, p. 2) en aan haar vertelde, om haar gerust te stellen (zie p. 3) nadat zij ook telefonisch was bedreigd, dat hij de problemen aan de politie had gemeld.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote beoordeeld moeten worden in de context van de strikt patriarchale Tsjetsjeense maatschappij waarin de vrouw slechts een ondergeschikte rol speelt en toebehoort aan de man.

Verzoeker verwijst naar een artikel van “Human Rights Watch” waarin vermeld wordt dat president Kadyrov openlijk vrouwen als inferieur aan en eigendom van de man beschouwt.

Het feit dat vrouwenrechten er weinig waard zijn, blijkt volgens verzoeker ook uit de praktijk dat bij een scheiding of het overlijden van de echtgenoot, de vrouw afstand moet doen van haar kinderen die verder worden opgevoed door haar echtgenoot of schoonfamilie. Verzoeker verwijst hiertoe naar een artikel *“The stolen brides turned into Stepford Wives”* van *“The Independent”* van 10 augustus 2012. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote eveneens het slachtoffer werd van deze praktijken na het overlijden van haar eerste man en zij haar kinderen sindsdien niet meer gezien heeft.

Dit in acht genomen, is het volgens verzoeker niet verwonderlijk dat hij zijn echtgenote niet betrok bij zijn professionele en politieke activiteiten. Hij verklaart dat zijn vrouw zich enkel bezighield met de huishouding en de kinderen en geen besef heeft van zijn concrete situatie zodat zij dan ook helemaal niet kan oordelen over het feit of hij effectief bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten.

De Raad volgt verzoeker niet wanneer hij stelt dat met de verklaringen van zijn vrouw geen rekening mag worden gehouden.

Het blijkt dat zij in België asiel aanvraag in juli 2012, zijnde dus vier maanden vóór hij asiel aanvraag, en bij beslissing van 24 oktober 2012 van de commissaris-generaal de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Zijn asielrelaas steunt op dezelfde motieven als het hare; er is geen beletsel om beide verklaringen van een echtpaar dat verklaart om dezelfde problemen hun land van herkomst te hebben verlaten, niet in ogenschouw te nemen.

De bewering van verzoeker dat vrouwen in zijn land van herkomst als minderwaardig worden beschouwd, zij slechts slechts een ondergeschikte rol spelen in de patriarchale Tsjetsjeense maatschappij en hij haar om die reden niet ingelicht heeft over zijn professionele en politieke activiteiten en over de voetstappen om bescherming te krijgen tegen de rebellen, wordt niet aangenomen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar vrouwenvriendelijke uitspraken van Kadyrov, doet niet ter zake.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat zijn vrouw geen kennis droeg van de precieze inhoud van zijn administratief werk en politieke bezigheid en geen besef had van een effectieve bescherming.

De Raad is van oordeel dat het evenwel niet aannemelijk is dat de onwetendheid van zijn vrouw omtrent zijn problemen, een gevolg is van het feit dat hij haar bepaalde feiten en gegevens niet heeft meegedeeld.

Ondanks een eventuele toebedeling in de Tsjetsjeense maatschappij van een ondergeschikte rol aan de vrouw, aanvaardt de Raad niet dat verzoeker - volgens zijn verklaringen nadat zijn vrouw in de zomer van 2010 ook dreigtelefoontjes begon te krijgen, zij blijkens zijn verklaringen "zeer bezorgd was" en hem met aandrang vroeg om voor hun veiligheid op de eisen van de rebellen in te gaan, zij op 12 februari 2012 getuige was van agressie op zijn persoon en het in brandsteken van hun woning en dientengevolge haar vroeg om het land in juli 2012 te verlaten-, hij haar al dan niet op haar uitdrukkelijke vraag, geen uitleg zou hebben verschaft over de precieze reden en omstandigheden van al dit onheil.

Ook de verwijzing naar de gewoonte, onder verwijzing naar een artikel van "The independent", dat bij het overlijden van de man, de schoonfamilie van de vrouw een grotere rol speelt bij de opvoeding van de kinderen, is niet bij machte om de door verzoeker voorgehouden minieme communicatie met zijn vrouw met als gevolg haar quasi-onwetendheid over de problemen, aannemelijk te maken.

Inderdaad de bewering van verzoeker dat vrouwen door de collectiviteit van de maatschappij als minderwaardig worden beschouwd, vormt geen uitleg voor de quasi-onwetendheid in hoofde van een individu, zijnde de vrouw van verzoeker, omtrent de reden waarom zij -nog vóór haar man- haar land verliet. De Raad is van oordeel dat gezien de vlucht uit het land van herkomst een dergelijk ingrijpende gebeurtenis is in het leven van elk menselijk wezen, dat de beslissing om het land te verlaten niet lichtzinnig wordt genomen, met name dat de persoon die vlucht, weet waarom hij tot die stap is gekomen.

De vaststelling dat de schamelheid van de verklaringen van de vrouw van verzoeker omtrent de problemen van verzoeker, niet kan worden toegeschreven aan de afwezigheid van een uitleg door verzoeker, voert tot het besluit dat de door verzoeker voorgehouden moeilijkheden zich niet hebben voorgedaan of toch niet in de voorgehouden mate van ernst.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat blijkt dat de vrouw van verzoeker na de vernieling van hun woning, nog meer dan vijf maanden in Grozny bij zijn zus verbleef.

De Raad is van oordeel dat onderduiken bij een lid van de naaste familie, in geval men opgespoord wordt, niet de beste oplossing is gezien de woningen van de dichtste familieleden bij voorrang zullen worden gecontroleerd op aanwezigheid van de gezochte. De vaststelling dat verzoekster en haar kinderen blijkbaar nog vijf maanden ongehinderd bij verzoekers zus konden verblijven, keert zich ook tegen de waarachtigheid van de voorgehouden vervolging.

Het relaas van verzoeker omtrent zijn problemen met de rebellen wordt als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog aan dat hij eveneens de overheid vreest, gezien hij tijdens de vervulling van zijn ambt een eigengereide koers volgde en niet altijd strikt de instructies van hogerhand volgde, doch trachtte oog te hebben voor de belangen van burgers.

De Raad merkt vooreerst op dat voorgaande bewering van verzoeker dat hij bij de vervulling van zijn ambt een eigengereide koers aannam, voor het eerst opduikt in zijn verzoekschrift.

De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

Verzoeker haalt onder verwijzing onder meer naar een rapport van 12 september 2011 van de "Organisation Suisse d'aide aux Refugies", aan dat vluchtelingen die terugkeren gewoonlijk onmiddellijk opgesloten worden, ondervraagd over hun verblijf in het buitenland en soms gefolterd worden; dat ondervragingen niet ophouden na hun vrijlating en ze op elk moment kunnen verwachten willekeurig terug te worden opgesloten; dat in bepaalde gevallen criminele tenlasteleggingen tegen hen worden uitgevonden als vorm van bestraffing voor het verlaten van Tsjetsjenië.

De Raad stelt vast dat in bedoeld rapport (zie p. 19) een zaak van Z.Z. uitdrukkelijk vermeld wordt.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker in acht genomen zijn profiel, een getrouw ambtenaar, en gezien het feit dat aan zijn relaas over moeilijkheden met de rebellen geen geloof wordt gehecht, niet aannemelijk maakt dat hem bij terugkeer dergelijke praktijken te wachten staan.

Dienaangaande stelt verzoeker nog dat ook bronnen in het administratief dossier bevestigen dat Tsjetsjenië wordt geteisterd door mensenrechtenschendingen door het regime van Kadyrov, een autocratisch en totalitair regime waarin een sfeer van angst en intimidatie heerst, en dat mensenrechtenschendingen gepleegd door autoriteiten zich kenmerken door hun willekeurig karakter en niet beperkt zijn tot enkel personen die al dan niet terecht door de autoriteiten worden gelieerd met de rebellen.

De de door verzoeker neergelegde documenten, het artikel "Virtue Campaign on women in Chechnya under Ramzan Kadyrov" van 29 oktober 2012 van Human Rights Watch; het artikel "The stolen brides turned into Stepford Wives" van "The Independent" van 10 augustus 2012; het artikel "Chechen Officials Unable to Combat Growing Growth of Extremism and Separatism" van 3 mei 2012 van UNHCR; het artikel "Videotaped Chechen Rebels' Meeting Indicates Their Numbers Are Underestimated" van 24 mei 2012 van 'The Jamestown Foundation'; het rapport "Chechnya" van de European Country of Origin Information Network; het rapport "Guidelines on the treatment of Chechen IDPs and Refugees in Europe" van de European Council on Refugees and Exiles van maart 2011 en het rapport van de Swiss Refugee Council van 12 september 2011, betreffen ook algemene informatie

Er wordt niet betwist dat er in verzoekers land van herkomst nog mensenrechtenschendingen voorkomen evenmin als die er waren vóór zijn vertrek.

Een gewone verwijzing naar algemene rapporten betreffende mensenrechtenschendingen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker speciaal geviséerd wordt en deze ook hem ten deel zullen vallen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het niet ondenkbaar is dat de autoriteiten uit zijn plots vertrek zouden afleiden dat hij banden heeft met de rebellen, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat deze gegevens niet betwist werden in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het feit dat deze gegevens niet betwist worden, niet impliceert dat deze zijn asielrelaas ondersteunen.

Bij een ongeloofwaardig relaas is een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief overbodig.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker stelt terecht in zijn verzoekschrift dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus moet worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het voorgaande, staat vast dat verzoekers' relaas ongeloofwaardig is, waardoor zijn vluchtelingenstatus niet werd erkend. Een ongeloofwaardig relaas kan echter niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012 -toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quon non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE